

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**DN. DVRANDI|| à Sancto Portiano, in Senten=||tias
Theologicas Petri Lombardi|| Commentariorum libri||
quatuor.||**

Durandus <de Sancto Porciano>

Antverpiæ, 1567

Quęstio quinta. Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72607)

tamen quod minus perfecta superfluat, quia vtraque perficit subiectum secundum modum suum, nec vna inuit perfectionem alterius, & ideo licet cognitio beata simpliciter sit perfectior quacunque cognitione alia, eo quod est nobilioris obiecti, tamen alia cognitio videtur esse in aliquo perfectior quantum ad cognitionem rerum creaturarum, quia per cognitionem beatam non cognoscitur de rebus, an sint, an non. Per aliam autem cognitionem cognoscit Christus de rebus an sint. Et similiter de mysteriis diuinis, de factis & cogitatis hominum, propter quod non superfluit, imo quo ad hoc perficit, ut supplet id quod non habetur per cognitionem beatam.

QVÆSTIO QVARTA.

Vtrum in Christo fuerit scientia modo humano acquisita.

Tho. 3. q. 9. ar. 4. ad primum.

Postea quaeritur vtrum in Christo fuerit aliqua scientia modo humano acquisita. Et videtur quod sic, quia Christus in scientia profecit secundum illud Luc. 2. Iesus proficiebat sapientia, etate, & gratia apud Deum & homines. Et Ambr. dicit quod proficiebat secundum sensum humanum. Sed constat quod non proficiebat quantum ad scientiam beatam, nec quantum ad infusam, quia vtramque istarum habuit plenissime ab instanti suae conceptionis, ergo proficiebat secundum aliam scientiam modo humano acquisitam.

2. Item perfectio gratiae non excludit perfectionem naturae, sed ad perfectionem naturalem animae pertinet acquirere scientiam per experimentum & doctrinam, ergo scientia beata & infusa quae fuerunt in Christo per gratiam, non excludunt ab eo scientiam modo naturali acquisitam.

3. Ad idem est quod dicitur Heb. 5. quod cum esset filius Dei didicit ex his quae passus est obedientiam.

4. IN contrarium arguitur, quia si in Christo esset aliqua scientia modo humano acquisita, ille modus esset per doctrinam vel experientiam, non per doctrinam, quia sicut dicitur Ioan. 7. Mirabantur Iudei dicentes, Quomodo hic literas scit cum non didicerit eas? nec per solam experientiam, quia illa scientia quae est per solam experientiam vnus hominis acquisita est, valde imperfecta, quod non est ponendum in Christo: ergo nullo modo fuit in Christo scientia modo humano acquisita.

5. **R**ESPONSI O. De hac questione sunt duo modi dicendi, non solum a diuersis doctoribus, sed ab eodem in diuersis locis. Vnus est quod in Christo fuit scientia humano modo acquisita. Alius est quod in Christo non fuit alia quae talis scientia. Et vterque modus potest aequaliter sustineri, facta tamen alia & alia suppositione.

6. Si enim ponatur quod omnis scientia infusa sit alterius rationis a scientia acquisita tunc potest probabiliter suscipi quod praeter scientiam infusam fuit in Christo alia scientia naturali modo acquisita. Quia ex quo sunt diuersarum rationum vna non impedit quin alia possit si mul esse in eodem subiecto, nec aliquid perfectionis est auferendum a Christo quod inueniatur in aliis hominibus sicut est acquisitio scientiae modo naturali.

7. Si autem scientia infusa & acquisita sint eiusdem rationis maxime eiusdem obiecti tunc tenendus est secundus modus, scilicet quod in Christo non fuit aliqua scientia modo naturali acquisita. Suppositio autem videtur probabilis, quia sicut visus naturaliter habitus, & per miraculum restitutus est vnus rationis sic scientia naturaliter acquisita, & diuinitus infusa videtur esse vnus rationis.

8. Quo supposito probatur tripliciter quod in Christo non fuit aliqua scientia acquisita. Primo sic, in eo qui habet iam habitum scientiae per ea quae a sensu accipit non acquiritur nouus habitus eorum quae prius sciuit. Alioquin duae formae eiusdem rationis essent simul in eodem subiecto quod est impossibile: vel saltem vna superflua esset, sed Christus habuit habitum scientiae infusam per quam cognouit quicquid naturaliter est cognoscibile ut dictum fuit prius, ergo per ea quae a sensibus accipit non fuit in eo acquisitus habitus nouus scientiae.

9. Secundo probatur idem sic, Sicut inconueniens est quod Christus acceperit scientiam ab hominibus per auditum ita inconueniens est quod acceperit scientiam per experientiam

ex rebus sensibilibus, sed omnes concedunt communiter quod inconueniens fuit Christum accipere scientiam ab hominibus per auditum, vel doctrinam eo quod ipse fuit datus nobis doctor, ergo inconueniens fuit quod Christus acciperet scientiam ex sensibilibus per experientiam, minor conceditur ab omnibus. Sed maior probatur, quia homo non accipit scientiam ab alio homine, nisi quia proponuntur ei voces significatiue rerum sensibilibus, ita quod homo docens non videtur esse nisi obiectum proponens. Et eodem modo res sensibiles se habent ad hominem, quia ex his tanquam obiectis sumit cognitionem per experientiam. Si ergo inconueniens est Christum accipere scientiam ab hominibus, quia in hoc videtur sua perfectio dependere ab hominibus eadem ratione videtur inconueniens Christum acceperit scientiam, a rebus per experientiam, sic enim perfectio sua dependeret a rebus.

10. Tercio, quia scientia quae acquiritur per experientiam ex hoc quod sensibilia sunt praesentia sensibus, sed sensibus Christi pauca valde sensibilia fuerunt praesentia comparatione eorum quae nunquam sensu percepit, ergo scientia hoc modo acquisita fuisset in Christo valde imperfecta, quod non est dicendum. Et si dicatur quod licet corporalia sensibus Christi non fuerunt omnia corporalia subiecta. Ex his tamen quae subiecta fuerunt potuit in aliorum notitiam deuenire. Cum ex lumine naturali intellectus possit homo procedere ad intelligendum effectus per causas & e conuerso. Et modo potuit Christus videndo corpora caelestia comprehendere eorum virtutes & effectus quos habent in istis inferioribus licet eius sensibus non subiaceret. Non videtur, quia ex sola visione corporum caelestium nullus potest comprehendere virtutem eorum, sed potius experientia effectuum loquendo de naturali cognitione hominis, de qua nunc agimus. Et ideo per experientiam habitam in quacunque re non potest haberi scientia de illis rebus, de quibus est experientia, vel de consimilibus secundum speciem. Sic enim ex multis sensibus fit memoria, ex multis memoriis experimentum. Ex multis experimentis vniuersa scilicet quod est principium artis & scientiae, ut dicitur in propheta metaph. sic igitur videtur probabiliter quod in Christo non fuerit aliqua scientia modo humano acquisita.

11. **A**D rationes in contrarium. Ad primam dicendum quod profectus siue incrementum in scientia potest esse dupliciter. Vno modo quantum ad essentiam habitus, quia est sicut habitus intensior, vel quia ad plura se extendit. Et isto modo Christus in scientia non profecit, quia omnia sciuit secundum habitum ab instanti suae conceptionis eadem perfecte sicut postea, & sic loquitur Damasc. qui dicit quod qui proficere dicunt Christum sapientia & gratia, ut ad ditamentum sensus suscipientem non eam, quae est secundum hypostasim, vnione venerantur. Alio modo est profectus in scientia quantum ad aliquem modum certitudinis. Sicut cum aliquis certus de aliqua conclusione per demonstrationem (puta de edipsi) eam postea sensibilibus intuetur. Per hoc enim noua certitudo additur & praecedens confirmatur. Et haec vocatur certitudo experimentalis, & quantum ad hoc creuit scientia, in quantum quotidie alia qua videbat, quae prius non viderat, licet ea sciret per scientiam sibi infusam. Et de hoc incremento loquitur Euangelista & Ambrosius, vel potest dici profecisse in scientia, sicut Magister exponit in littera non secundum se, sed quia maior de die in diem ostendebat hominibus, ex quibus magis manifestabatur sua scientia & gratia.

12. **A**D secundum dicendum quod perfectio gratiae quae est alterius rationis a perfectione naturae non excludit eam. Sed si per gratiam detur alicui perfectio quam posset acquirere per naturam, tunc ea data similis non posset acquiri, ne duae formae eiusdem rationis sint simul in eodem subiecto: per id quod dictum est prius patet responsio ad illud quod dicitur ad Heb. 5. didicit, &c. quia hoc intelligitur solum quoad certitudinem experimentalem.

QVÆSTIO QVINTA.

Vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam.

Tho. 3. q. 13. ar. 1.

Consequenter quaeritur, vtrum anima Christi habuerit omnipotentiam. Et videtur quod sic. Mar. 16. dicit Christus, data est mihi omnis potestas in caelo & in terra.

terra, sed nomine celi & terræ omnis creatura intelligitur secundum illud Gen. 1. In principio creavit Deus cælum & terram, ergo Christus habuit potetiam super omnem creaturam, sed hæc est omnipotentia: igitur &c.

2 Item anima Christi habuit plenissimam gratiam virtutum & miraculorum, sed hanc habere non potuit, nisi habuerit super omnem creaturam, quia omnis mutatio creaturæ potest ad gratiam miraculorum pertinere, cum etiam corpora cælestia fuerint aliquando per miraculum à suo ordine transmutata: ergo anima Christi habuit potetiam super omnem creaturam: & sic idem quod prius.

3 Item sicut potentia Dei est infinita, ita & eius scientia: sed scientia respectu omnium est aliquo modo communicata animæ Christi: ergo & potentia respectu omnium. Et hæc est omnipotentia, ergo &c.

4 IN contrarium arguit quia potetia proportionatur essentia in qua fundatur, sed essentia animæ Christi non potest esse infinita, ergo nec eius potentia, sed sola potentia infinita est omnipotentia, ergo &c.

5 **RESPONSIO.** Præmittendæ sunt duæ distinctiones necessariæ ad propositum. Et secundo eis positus respondebit ad quæstionem.

6 **PRIMA** distinctio est, quod cum potentia sit principium transmutandi alteri, ut habetur 5. meta. Illud habet omnipotentiam quod habet principium per quod potest transmutare omne aliud à se secundum quodcumque genus transmutationis possibilis. est autem triplex genus transmutationis possibilis in rebus, loquendo de transmutatione largo modo. Una quidem naturalis, quæ fit à proprio agente secundum ordinem naturæ. Alia est miraculosa, quæ fit ab agente supernaturali, super consuetam naturam. Tertia est secundum quam omnis creatura producta est de nihilo & vertibilis est in nihil. Illud igitur habet simpliciter omnipotentiam, quod habet in se principium, per quod potest transmutare omnem creaturam. Secunda distinctio est, quod in aliquam transmutationem aliquod agens potest dupliciter. Uno modo per potentiam in ipso formaliter existentem. Alio modo non per potentiam in ipso existentem, sed per virtutem alterius ipsi assistentem. possumus enim non solum ea quæ possumus per nos, & per virtutem propriam, sed ea quæ possumus per amicos, tanquam per potentiam nobis assistentem.

7 **HI** suppositis dicendum est ad quæstionem, quod si loquamur de potetia animæ Christi, quæ est in Christo formaliter, & secundum se, sic anima Christi non habuit omnimotentiam, nec habere potuit. Cuius ratio est, quia potetia habet rationem principii effectivi, ut patet ex eius distinctio. scilicet. quod est principium transmutandi, cui ergo non potest communicari quod sit principium omnium, illi non potest communicari quod habeat potentiam respectu omnium, sed animæ Christi, vel cuiuscumque creature non potest communicari quod sit principium omnium, quia hoc est proprium Dei, & secundum fidem, & secundum Philosophos: ergo ipsi non potuit communicari quod haberet potentiam respectu omnium. Hæc autem sola est omnipotentia, quare &c. Hoc etiam modo loquendo de potentia non video quod in anima Christi fuerit alia potentia naturalis, quam in cæteris hominibus perfectis. Cuius ratio est, quia potentia naturalis sequitur naturam in qua fundatur. Cui igitur natura animæ Christi fuerit eiusdem rationis cum cæteris animabus, consequens est quod potentia naturalis in ipsa & in cæteris animabus fuerit eiusdem rationis. Et ideo quantum fuit ex vi naturæ anima Christi non habuit maiorem potestatem in immutatione proprii corporis, quam ceteri homines bene dispositi vel si maiorem habuerit (quia forte fuit melius complexionatus) talis maioritas non fuit secundum formam specificam, sed secundum intensiorem in eadem specie. Si autem anima Christi ex virtute propria & naturali non habuit potentiam transmutandi corpus proprium, nisi secundum ordinem naturæ, multo minus habuit potestatem transmutandi naturam miraculose, seu transmutatione, quæ est ex nihilo, vel in nihil. Non solum autem anima Christi non habuit naturalem potestatem hoc faciendi, imò nec supernaturalem sibi inherenter, per quam hoc facere posset. Quia omnis potentia supernaturalis data est Christo, vel percipiebat corpus eius ad actus corporales, vel animam ad actus animæ solum, vel ad actus corporales mediantibus actibus animæ: non enim potest dici quod perfectio animæ sit immediatè ad actus

corporis, cum eiusdem sit potentia cuius est actus. Nulla autem potetia videtur data fuisse Christo quoad corpus ad secundos actus, quia ut patet in sequenti dist. qu. 1. Christus per defectus corporis quos assumpsit, manifestavit se esse verum hominem, sicut per miracula manifestavit se esse verum Deum: ergo omnia miracula quæ fecit attribuenda sunt virtuti diuinæ, sicut omnes defectus quos habuit sunt referendi ad corpus. Et sic loquitur ipsemet Christus de miraculis suis Ioan. 5. dicens, Pater meus vique modo operatur, & ego operor: & Ioan. 10. Opera quæ ego facio in nomine patris mei, ipsa testimonium perhibent de me: illud inquam testimonium quod subditur, Pater & ego vnum sumus. Et infra in eodem dicit, Si non vultis mihi credere, operibus credite, ut cognoscatis, quia ego in patre, & pater in me est, & 14. cap. eiusdem dicitur, Pater in me manens ipse facit opera.

8 Ex quibus clarè patet quod Christus faciebat miracula, & cætera opera quæ sunt supra cursum naturæ per virtutem diuinam, per quam est vnum cum patre, & non per aliquam virtutem creatam sibi datam supernaturaliter perficientem ipsum ad huiusmodi actus. De claritate autem transfigurationis, & de ambulatione super aquas, per quam virtutè fuerint in Christo, dicitur infra. In Christo autem fuit aliquod donum supernaturale, imò plura perscientia animæ eius ad actus proprios, qui sunt rectè intelligere, & bene velle, & ad actus corporales meritorios ex prioribus actibus imperatos. Ad actus autem supernaturales, puta ad transmutandum creaturam super ordinem naturæ, nequaquam propter eandem rationem quæ prius facta est, quia illa quæ Christus fecit, supra homines fecit ad ostensionem suæ dignitatis. Et ideo in ipso inquantum homo, non fuit aliqua virtus ad faciendum aliquid exterius supra modum humanum, quanquam ad actus interiores perficientes personam in se habuerit multa dona super homines: patet ergo quid est sentiendum de potetia animæ Christi, quæ est in ipsa formaliter secundum se, siue sit naturalis, siue supernaturalis.

9 Si autem loquamur de potetia animæ Christi non perficiente ipsam formaliter, sed solum assistente, secundum quæ dicimus posse ea, quæ per amicos possumus. Sic dicendum quod anima Christi habuit potentiam ad omnes mutationes miraculosas ordinabiles ad finem & fidem incarnationis. Cuius ratio est, quia sicut dictum fuit in præcedentibus, d. 13. q. 1. ei cui cõperit primò docere ea quæ sunt supra rationem humanam competit habere potetiam faciendi opera supernaturalia talem doctrinam confirmantia. Sed Christo cõpetebat tanquam primo & principali doctori docere ea quæ sunt supra naturalem rationem, maxime quæ pertinent ad salutem hominum, quæ est finis incarnationis: ergo ipsi competeat habere potentiam faciendi opera supernaturalia talem doctrinam confirmantia. Hanc autem potentiam non habuit sibi formaliter inherenter, ut probatum est, sed habuit sibi assistentem, quatenus diuina virtus operatur talia, quæ confirmabant doctrinam humanam. Inter autem huiusmodi opera non continentur transmutationes omnium creaturarum ex nihilo in aliquid, vel ex aliquo in nihil, quanuis virtus diuina humanitati Christi assistens posset tales transmutationes facere. Tum quia istæ transmutationes latuissent. Non enim potest sciri per certitudinem de aliquo de nouo producto, an esset productum de nihilo, an ex præiacente materia. Et similiter de eo quod definit, an sit corruptum, an ad nihilatum. Tum quia per alias transmutationes miraculosas factis fuit Christus deitas declarata.

10 **AD** primum arg. dicendum quod omnis potestas dicitur fuisse data Christo homini ratione vnionis, quia ille homo omnia poterat, non tamen inquantum homo, sed inquantum Deus. Et licet hanc potestatem Christus habuerit hoc modo ab instanti suæ conceptionis, quia ex tunc fuit homo & Deus: tamen post resurrectionem magis innotuit hominibus. Ideo tunc dicitur fuisse data, modo quo res omnes dicuntur fieri quando innotescunt.

11 **AD** secundum dicendum quod gratia virtutis & miraculorum fuit data Christo secundum quod homo, & cuiuscumque alii sancto, non ut propria virtute sibi inherere facerent miracula, sed per diuinam virtutem sibi assistentem, &

& doctrinam eorum confirmantem, vel orationi & precibus eorum condescendentem.

12 Ad tertium dicens est q̄ Christo non est comunicata omnis scientia simpliciter, sicut nec omnis potentia. Non enim anima Christi scivit quæ Deus scit simpliciter, saltem quoad infinita individua, quæ Deus potest facere. Et si scivisset, non tamen propter hoc scientia eius fuisset infinita intensiue, sicut non est infinita ex eo q̄ cognoscit essentiam infinitam, scilicet diuinam. Si autem haberet omnipotentiam, illa necessario esset æque infinita, sicut potentia diuina. Cuius ratio est, quia potentia habet rationem principii, respectu possibilium. Et quia omnis perfectio quæ est in principio, est eminentiori modo in principio, ideo potentia quæ est respectu omnium possibilium, necessario habet omnem perfectionem possibilem eminentiori modo quo potest haberi, propter quod nulla potentia potest esse maior ea, vel perfectior. Scientia autem de natura sua non habet rationem principii respectu possibilium. Et ideo non oportet q̄ habens scientiam omnium habeat perfectionem omnium, nec perfectionem omnis scientiæ, nisi quoad numerum scibilium, sed non quoad intentionem quæ magis se tenet ex parte scientis, q̄ ex parte scibilis, quia qui habet perfectiorem potentiam cognitiuam, perfectius cognoscit aliquam rem, propter quod magis repugnat creaturæ omnipotentia, per quam æquaretur Deo non solum quoad numerum possibilium, sed etiam quo ad perfectionem potentie, q̄ omnis scientia, per quam si creatura æquaretur Deo quoad numerum scibilium, non tamen quoad perfectionem scientiæ.

Sententia huius distinctionis. X V.
in generali & speciali.

Illud quoq̄ prætermittendum non est. Superius determinatur Magister de his quæ Christus cum natura humana assumpsit ad dignitatem pertinentia. Hic determinatur de quibusdam assumptis ab eo, quæ pertinent ad defectus. Et diuiditur in duas. Primò determinatur de defectibus quos Christus cum natura humana assumpsit. Secundo de modo quo huiusmodi defectus in Christo fuerunt. 16. di. ibi, hic oritur questio. Prima est principalis questionis. Et diuiditur in tres. Primò ostendit q̄ Christus aliquos defectus cum natura humana assumpsit. Secundo ostendit quæ sit assumptionis causa ibi, hos autem defectus. Tertio excludit errorem ibi, sed quia nonnulli. Prima in tres, quia primò ostendit q̄ Christus accepit defectum pænæ, non culpæ. Et secundo q̄ non accepit omnes defectus pænæ, ibi suscepto aut. Tertio probat hoc ibi, sed forte aliquis dicit. Tertia pars quæ incipit ibi, sed quia nonnulli, diuiditur in tres. Quia primò ponit veritatem, & probat. Secundo opponit in contrarium ibi, quædam tamen reperiuntur. Tertio soluit ibi, ne autem in sacris. Hæc est diuisio, &c.

2 IN speciali sic procedit. Et proponit primò q̄ filius Dei naturam humanam assumpsit passibilem, tam secundum animam q̄ secundum corpus, & vt probaretur habere verum corpus, & veram animam accepit defectus corporis, vt famem, sitim, & huiusmodi, & defectus anime, vt tristitiam, dolorem & huiusmodi. Declarat autem per autoritates Augustini, quomodo aliquid dicitur defectuum dicuntur esse anime. Et dicit postea q̄ Christus assumpsit defectus pænæ, non culpæ. Non omnes defectus pænæ, sed illos quos ad salutem pro redemptione hominis congruebat assumere, & qui sui dignitati non derogarent: & sic assumpsit simpliciter nostram vetustatem, vt nobis infunderet suam nouitatem & nostram dupliciter consumeret vetustatem, scilicet culpæ & pænæ. Postea dicit q̄ si in scriptura reperitur quod Christus Deus infirmitates nostras suscepit præter peccatum, intelligendum est de illis defectibus qui suæ non derogant dignitati. Non enim assumpsit ignorantiam, quæ tamen non semper est peccatum: nec accepit difficultatem ad bene operandum, quæ sunt quidam defectus. Et postea probat hoc per Augustinum, qui dicit q̄ Deus potuisset homini in naturalibus constituto communicare prædictos defectus absq̄ culpa. Deinde subdit quod aliqui sunt defectus pure pænales, quos Christus non assumpsit, quia non consequuntur totam speciem, sicut sunt corporis: agritudines, & vitia, & febris & cæcitas, & similia: ex quo concludit q̄ Christus assumpsit illos defectus qui ei congruebant, & eos non contraxit ex necessitate nature, sed voluntate assumpsit ad opus redemptionis nostræ. Postea dicit q̄ quidam hæretici nega-

Questio I.

239

uerunt Christum assumpsisse humanam naturam & passibilem. Cuius oppositum tamen primò probat per autoritates euangelii, & sanctorum: deinde arguit ad oppositum per quædam dicta Augustini. Christus non videtur timuisse, nec tristitia habuisse. Et quod dicitur in Euangelio q̄ ipse timuit, vel tristatus fuit, non intelligitur de Christo, sed de membris eius. Ad hoc respondet tripliciter. Primò quod non habuit timorem, vel tristitiam inherentes, sed voluntarie assumptam. Secundo quia non habuit ista per modum passionis, sed propassionis. Tertio, quia non habuit causam timoris vel tristitiæ, hoc est, peccatum, sicut nos habemus. Et declarat quid est passio, & propassio, quia passio perturbat rationem. Propassio verò non. Postea obicit per Hylarium, cuius verba longa ponit, & postea exponit, vt patet in litera. Et in hoc terminatur, &c.

QUESTIO PRIMA.

Vtrum Christus debuerit assumere naturam humanam cum defectibus corporalibus.

Tho. 3. q. 14.

Circa distinctionem istam quaeritur de defectibus quos Christus cum natura humana assumpsit. Et primò de defectibus corporis, vttrum scilicet Christus debuit assumere naturam humanam cum defectibus corporalibus, & videtur quod non. Quia pænæ non debetur nisi culpa, sed in Christo non fuit aliqua culpa, nec originalis vt patuit supra, nec actualis secundum illud Pet. 2. Qui peccatum non fecit, ergo nec defectus corporales cum sint pænales debuerunt esse in eo.

2 Item illud non debuit esse in Christo quod præstabat impedimentum fidei incarnationis, sed per huiusmodi defectus præstabat maximum impedimentum fidei incarnationis, ergo tales defectus non debuerunt esse in Christo. Minor probatur primò quia per huiusmodi defectus corporales homines impediuntur ab eius cognitione secundum illud Esa. 51. Vidimus eum & non erat aspectus & desiderauimus eum despectum & nouissimam virorum, virum dolorum & scientem infirmitatem, sequitur vnde non reputauimus eum. Secundo quia desiderium sanctorum patrum de eius aduentu non videbatur completum. Cum in persona eorum dicitur Esa. 51. Consurge consurge induere fortitudinem brachium domini. Tertio, quia venerat ad diabolum vincendum, vincere autem est opus fortitudinis non infirmitatis, quare &c.

3 IN contrarium arguitur primò per illud quod habetur Heb. 2. Quod debuit per omnia fratribus assimilari, sed in nobis sunt multi defectus corporales, ergo omnes illos defectus debuit assumere.

4 Secundo quia Damascenus dicit quod illud quod est inassumptibile est miraculis, sed Christus venit vt curaret omnes defectus nostros, ergo omnes illos debuit assumere.

5 RESPONSIO. Circa questionem istam videnda sunt tria. Primum est an Christus debuerit naturam humanam assumere cum defectibus corporalibus. Secundum est supposito quod sic, vtum cum omnibus vel solum cum quibusdam. Tertium est vtum illos defectus contraxit, vel sponte assumpsit.

6 QVANTVM ad primum dicendum est quod Christus debuit assumere naturam humanam cum defectibus corporalibus quod patet tripliciter. Primò ex fide incarnationis sic, ad hoc Christus assumpsit naturam humanam vt pro peccatis nostris satisfaceret & nos redimeret, sed hoc non poterat fieri nisi assumpsisset naturam humanam cum defectibus corporalibus, igitur, &c. Minor probatur, quia satisfactio fit per opera pænalia.

Sed corpus quod non subiacet defectibus non est subiectum pænæ, ergo si Christus assumpsisset corpus sine defectibus corporalibus non potuisset pro nobis satisfacere. Secundo patet idem ex fide incarnationis quæ est necessaria ad salutem, & ideo debuit per Christum in nobis edificari, sed si Christus naturam humanam assumpsisset sine defectibus corporalibus magis destruxisset in nobis fidem incarnationis quam abstraxisset, quia natura humana non est nobis nota nisi prout subiacet talibus defectibus, ergo decuit quod Christus naturam nostram assumeret cum talibus defectibus. Tertio quia decuit quod